

soudech jest o odvolání znovu rozhodnouti v mezích určených návrhy stran, neplatí proto ustanovení §§ 471, 477 a 478 c. ř. s., takže odvolací návrh žalované strany na zrušení rozsudku a na vrácení věci procesnímu soudu je nepřipustný, a mimo to podle § 33 odst. (3) cit. zák. nemůže býti učiněn. Nebylo proto lze o odvolání věcně rozhodnouti, pročež bylo zamítnuto.

Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc odvolacímu soudu, by, doplně řízení, znovu rozhodl.

Důvody:

Dovolání opřenému o dovolací důvody čís. 2 a 4 § 503 c. ř. s. nelze upříti oprávnění. Pokud jde o pracovní spory hodnoty větší než 300 Kč, stanoví § 33 odst. (1) zák. čís. 131/1931 sb. z. a n., že se věc projednává před odvolacím soudem znovu v mezích určených návrhy stran v odvolání. Při tom zákon ovšem předpokládá, že věc byla již jednou v prvé stolici projednávána. Avšak o projednání věci nelze mluvit, nebyl-li první soud řádně obsazen a vůbec ne, byl-li prvním soudem vydán rozsudek pro zmeškání podle §§ 396 a 442 (1) c. ř. s. K odvolání z rozsudku pro zmeškání, jež uplatňuje jen odvolací důvody zmatečnosti podle § 28 čís. 2 a 4 zák. čís. 131/1931 sb. z. a n. a § 477 čís. 2 a 4 c. ř. s., nelze tedy před odvolacím soudem projednávat celou věc znovu, když o ní dosud vůbec projednáno nebylo a ani rozsudek nebyl vydán soudem řádně obsazeným, a odvolací soud, jenž má v takových věcech činiti nápravu, nemůže postupovati jinak, než zrušením zmatečného rozsudku a vrácením věci prvé stolici, by věc byla podle zákona projednána procesním soudem, což se dosud nestalo. Nejvyšší soud vyslovil proto v rozhodnutí čís. 13109 sb. n. s. právní názor, že v podobných případech rozhodne odvolací soud o odvolání usnesením v zasedání neveřejném v senátě, který musí býti složen ze tří soudců z povolání a ze dvou přísedících (§ 32 zák. čís. 131/1931). Dovolatelka tedy nepochybila, učinivši odvolací návrh, by napadený rozsudek i s řízením mu předcházejícím byl zrušen, pochybil však odvolací soud, maje nesprávně za to, že vzhledem na takto upravený odvolací návrh se nemusí věcně obíratí obsahem odvolání, nepřipustiti důkazy navržené oběma stranami k dolíčení pokud se týče k vyvrácení uplatňovaných důvodů zmatečnosti, a zamítl-li tudíž odvolání na podkladě úplně nedostatečném (§ 503 čís. 4 a 2 c. ř. s.). Bylo proto podle § 35 zák. čís. 131/1931 sb. z. a n. a § 510 c. ř. s. napadený rozsudek odvolacího soudu zrušiti a věc vrátiti odvolacímu soudu s příkazem ve výroku uvedeném.

Čís. 13599.

Úprava pachtovného při zemědělských pachttech (vládní nařízení ze dne 29. července 1933, čís. 164 sb. z. a n.).

Zásady § 9 vl. nař. jest použití nejen na pachtovné, které za platnosti vládního nařízení teprve dospěje, nýbrž i na pachtovné již zaplacené.

(Rozh. ze dne 2. června 1934, R I 415/34.)

Soud první stolice vyhověl návrhu pachtýře, by bylo pachtovné upraveno podle vl. nař. čís. 164/1933 počínajíc 1. listopadem 1933, nevyhověl však jeho návrhu, by bylo upraveno i za období 1932 až 1933. Rekursní soud vyhověl žádosti pachtýře o úpravu pachtovného i za dobu od 1. listopadu 1932 do 31. října 1933. Důvody: Stěžovatel vytýká napadenému usnesení nesprávné právní posouzení věci z důvodů, že nebyla povolena sleva pachtovného za pachtovní období 1932—1933, ježto jde o pachtovné, které již mělo býti zapláceno před účinností vládního nařízení, a že se tudíž vládní nařízení na něj nevztahuje. Stížnost jest odůvodněna. Vládní nařízení mluví zřetelně o pachtovním roku a za pachtovní rok 1932 až 1933 jest pokládati dobu, která počíná oním dnem v roce 1932, kdy počalo podle pachtovní smlouvy nové období a která končí zase oním dnem v roce 1933, kdy podle pachtovní smlouvy období končí. V souzeném případě jest zřejmo, že pachtovní období začíná dne 1. listopadu toho kterého roku. Vládní nařízení sleduje účel postihnouti úpravu platu pro první sklizňový rok t. j. rok 1933 a důvodová zpráva mluví o sklizňovém roku. Ve vládním nařízení není opory, že by nemohlo býti upraveno pachtovné, které již mělo býti splaceno. Případy, při nichž smlouvena splatnost pachtovného koncem pachtovního roku, jsou v praxi skoro neznámé a tím by se stalo, že proti úmyslu zákonodárce postihnouti výhodami slevy pachtovného sklizňový rok 1933 byly by této výhody zbaveni ti, kdož pachtovné platí předem. Vládní nařízení čís. 164/1933 sb. z. a n. výhodou ustanovení § 1 privileguje veškeré pachtovní činže za pachtovní rok 1932—1933, jsou-li dány ostatní jeho podmínky, bez ohledu na jejich splatnost.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Poukazuje se na správné odůvodnění napadeného usnesení, které nebylo vývody dovolacího rekursu vyvráceno. Vzhledem k vývodům dovolacího rekursu se jen podotýká, že ustanovení § 9 vládního nařízení z 29. července 1933 č. 164 sb. z. a n. nenasvědčuje tomu, že úmyslem zákonodárce bylo postihnouti jen to pachtovné, které za platnosti vládního nařízení teprve dospěje, nýbrž naopak, zásady v tomto paragrafu vyslovené jest užití i na pachtovné již zaplacené. Zaplacené pachtovné má býti podle intencí vládního nařízení považováno rovněž jen za zálohu a případné rozdíly jest vyrovnati po pravoplatné úpravě pachtovného.

Čís. 13600.

Úprava pachtovného při zemědělských pachtech (vládní nařízení ze dne 29. července 1933, čís. 164 sb. z. a n.).

Soudy mohou podle §§ 55 a 102 ústavní listiny zkoumati platnost nařízení ze dne 29. července 1933, čís. 164 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 2. června 1934, R I 492/34.)